

Közművelődés ★ Irodalom ★ Művészet

MIHAIL ISZAKOVSKIJ

Pártom, tekints boldog fiadra!

A pártnak

Egy étellel vagyok adósod,
Amim van, földet kaptam én,
Utam utadallal összeértem,
Az ifjú évek idején.

En már a vén szülői házban
Erőmet és megtartást ott,
Hogy roppant teremtés csodá-
jam,
Hogy szebb cél sehol nem ra-
gyog.

Te minden népek bölcsessége,
Te igazságok hajnala,
Szavad a szabadság, a béke
S a boldogság igaz sava.

Törtélen kapitálokra ért föl
A nép — mert ottad utat —
Kis kutyák gyöngye mécses-
től
A fényben uszó kozmoszig.

S nem messzi álom már, de
bűszke,
Roppant világtitokot
A kommunizmus — önként-
kel
Vontuk fénybe az ormokon.

Egy fény a munkás népe —
törjön
Magára ifjún, vakítón,
És immár nincs erő a földön,
Amely elcsúszhat bizony!

Pártom, tekints boldog fiadra,
Most néked hadd köszönje
meg,
Hogy cseppnyi bár, de szol-
gálatot
S bűszke sorsot, tetteket.

OBATADI PAL fordítása

Florența Albu

A KOMMUNISTA PROGRAM

Hallottam, mint zug a Volga, az Ural, a tajga,
Látam a sztyeppet — rengett a válla,
amint a néppel egy útemre lépett,
s az ég nagy nyugalommal teregette ki színeit,
tág és nyílt utja az íhletett tömegeknek.

Nem, a kommunizmus felé korántsem maguk indultak az emberek.
Vállvetve jöttek velük a folyók, a bércek, az erdők,
s a föld jött a hozta a búzát, gyümölcsöt,
készreteret, négyezeret, négyezeret,
jöttek a föld rosszabarna csordái, tőgyükben tejfel és mézsel,
a Volga jött a karosú árbócaival.

világyfényes tengeren teregette,
és jött az Ural, a tajga, jöttek a mélyeség szénérdei,
s a napfényt át nem szűrő eleven rengetegeket,
bennük a bőség hullám-torlasza,
jöttek, amerre Lenin karja nyitott előttük tág utat —
előre!

Végigsíklott az emberarcokon, a hegyek halántékán,
sztyepek vállán
a lobogók vöröslő fénye.
Csodás-vörösré lobbant föl a Nap.
s már látjuk az egymásra épült horizontokat,
a bőség ringó kincseit,
tág uton tódulnak az eseme szikrázó vágata nyomán.

MAJTENYI ERIK fordítása

Képzőművészeti kiállítás a SzKP XXII. kongresszusa tiszteletére

A Szovjetunió külügyminisztériumának meghívására a diplomáciai képviselők vezetői és a nagy-követségek tagjai október 20-án meg-
látogatták a moszkvai központi kiállítási csarnokban megnyitott 1961-es
össz-szövetségi kép-
művészeti kiállítást.
A kiállítást, amelyen 3000 műalkotást mutatnak be, a Szovjetunió Kommunista Pártja XXII. Kongresszusának tiszteletére rendezték.
Neves szovjet festőművészek és szobrászok szerettek el.

Jevgenyij Vucsetyics: Sztyenka Razin

mozaik

Agro-zooteknikai témájú dokumentumfilmet készített a fővárosi Alexandru Sahia film-studió. Egyikük, a Több tejet című, a magasabb tejhozam elérését szolgáló módszereket mutatja be, egy másik film a növények állatok betegségei megelőzésének módjait ismerteti.

Renoválták és múzeumnak rendezték be Ploesti legújabb lakóházát, amely a XVIII. század második felében épült. A Demokrati-
utca 2. szám alatti múzeum-házban örök egy-
bek között Constantin Brancoveanu brezaai há-
zából származó ágyat, valamint Mihail Sturza
könyvtárának egyik vitrinjét.

A fővárosi Román Irodalmi Múzeum kiállítást rendezett Rimnicul-Săraton, a rajoni mű-
velődési házban Eugen Ispir festőművész alkotásai-
ból, amelyek főleg Mihail Sadoveanu írá-
sait illusztrálták.

Hold-Atlasz összeállításán dolgoznak a fő-
városi csillagvizsgáló intézetben. Az előkészü-
letek már két évvel ezelőtt megkezdtek és azóta
mintegy 600 fénykép-készült el a Hold-
ról. Az atlaszhoz a Hold láthatatlan oldaláról
is csatolnak egy térképet, amelyet a Szovjetunió
Tudományos Akadémiája dolgozott ki a Lunyik
III. bolygókat automata-állomás által készített
felvételek alapján.

A Politikai Kládó gondozásában megjelent
„Az athenista kalauza” című 670 oldalas, 48 kép-
pel illusztrált könyv román nyelven. Ugyancsak
most jelent meg románul Ernst Henry: A re-
vans stratégiája című munkája.

A szocialista mezőgazdaság fejlődése megkívánja, hogy a falvak dolgozóival vállalva, a könyvtárak feladatok is háruljanak a célkitűzések való-
sítására, a gazdaságok szüntelen erősítésére. Ennek érdekében szükséges, hogy válto-
zatos formában népszerűsítsük a könyveket és az ismeretek növelésén keresztül járuljunk hozzá a mezőgazdasági sikerek elő-
adásához. A könyvtárak feladatok részvétel a közszolgálati, gazdasági, kulturális életben nemcsak elő-
segíti a könyvtérjesztés meg-
valósítását, de egyúttal hozzájárul az új embertípus kialakításához is.

Az RMP Arad rajoni bizottságának irányításával a Központi Könyvtár munkaközössége a közelmúltban megkezdte azokat a feladatokat, amelyek a rajoni könyvtárak feladatok előtt ebben az időszakban állnak. Így többek között elhatározták, hogy Ság, Pécska, Kirtós és Világos községekben ugyanevet mint a rendezvényeket tartanak, mely alkalommal a köz-
ségi és falusi könyvtárak ki-
csereleik egymás között tapasztalatokat.

Igen hasznosnak ígérkezik az a kezdeményezés, mely szerint a Központi Könyvtár munkaköz-
össége a könyvtárak számára jegyzéket készít. Ezeket ille-
tyeszeri témák vannak feltün-
tetve: „Mit olvasson a traktor-
os?”, „Hogyan lehet valaki

A szocialista mezőgazdaság fejlesztése — a rajoni könyvtárak tevékenységének középpontjában

„Elenjáró brigádok?” stb. Meg-
jegyzendő, hogy ezek nagy so-
gatságot jelentenek az olvasók
tájékoztatása céljából.

A könyvtárak feladatok-
nak ebben az időszakban ismertetőnk kell a szocialista
mezőgazdaság fejlesztése terén
a falvak dolgozóit elől álló fel-
adatokat. E célból mindenütt
megszervezték az RMP KB ju-
nius 30—július 1. i. plenáris ülésén
Gh. Gheorghiu-Dej elvtárs
által előterjesztett jelentős ala-
pos megvitatást.

A feladatok megismerését
követően mind a községi, mind
a falusi könyvtárak között külön-
böző akciókat kezdtek a szocia-
lista mezőgazdaság fejlesztése
s a terméshozam növelése, az
állatok gondozásának megjaví-
tása érdekében. Például a III.
pártkongresszus dokumentumai-
nak alapján a könyvtárak felad-
tók jegyzéket készítettek azon
művekről, melyeknek előadása
hozzájárul az eredmények nö-
veléséhez. A munkabrigádok fele-
lőseivel közösen is jegyzékeket osz-
tottak szét, melyek az illető
brigád munkájával kapcsolatos
kérdésekkel foglalkozó szakmai
könyveket tüntetik fel.

Rajonunk számos könyvtárá-
ban máris megkezdtek az ezirá-
nyú munkát. Így a sági könyv-
tárban kiállítás rendezték „Az
agrotechnikai könyvek a tudás
forrásai” címmel. Elmondhat-
juk, hogy ebben a községben a
lelkismeret munkája nyomán
a könyvek valóban értékes
segítségnyújtóknak a kollektív
létezés részére az elől álló
feladatok valóra váltásában.

Vladimirescu községben könyv-
ismertető előadásokat szerveztek,
a következő témával: „A kukorica
szilvása”, „A paradicsom
termesztése”, „A hibridkukorica
termesztése”, stb. A könyvtár
feladatok gondoskodása lehe-
tővé teszi, hogy hetenként agro-
zooteknikai előadásokat tar-
tassanak. A szentmártoni
könyvtárban a gazdaság e-
lenjáró dolgozóit az olvasók kö-
zött találhatjuk. Lácatus Petru
például a gyümölcsfák gon-
dázásáról, Onița Barbára a ba-
romfitenyésztésről olvasott
könyveket és az így szerzett is-
mereteket igyekeznek a gyakorlatban hasznosítani. Nemet-
szentpéteren ugyancsak fontos,
napirenden lévő kérdésekkel
foglalkozik a könyvtár. Itt
könyvismertető előadásokat tar-

Manolés nagyapától sok ré-
gi történetet tanultam.

Időnként felidézte örökre le-
fűtött ifjúságát. S amikor így
mesélgetett, a kályhában lobo-
gott a tűz, az őszi szél sóhajta
lopódzott be az ablakon. Ho-
gyan beszélt, arra pontosan
már nem emlékszem, nem ha-
lom már hangját sem, mert az-
óta nagyapám is elköltözött eb-
béli a világból. De valamilyen
lelkemben ma is örök róla,
mintha szella hangja ma is
visszhangzanék bennem, és ki-
sértetekkel tölti meg magányo-
mat, mely egyre inkább körül-
vesz.

— És így — hallom ismét a
hangját — ismertem meg ak-
koriban, arra a hegyek közt,
egy erdőszél. Ugy hívták: Voi-
nea...

Az Antilescu-család erdői
hatszázötvenháromezer ár területre
terjedtek, öreg erdők voltak,
emberemlértől ősök. Voi-
nea erdész házaskája Ion mé-
hes kertjében, egy alfalor
alatt húzódott meg a kis völgy-
ben. Vagy tíz kaptár méhet is
tartott. Az alfalor és a méh-
kasok mellett a Szarvaspatak
örögdezett a fű között. Távo-
labb, a tisztáson, egy régi gé-
meskut állott.

— Látja — mondogatta Voi-
nea — a házaskát én építet-
tem újra: alig látszott már va-
lami nyoma a gerendafalnak.
De a kutat így találtam, víze
még mindig tiszta volt, mint a
kristály... Mai napig is ion
kutjának hívják... és ion mé-
hes kertjének... ott a patak
mellett volt a méhkasok he-
lye... Valamikor valami ion
lakhatott itt... de senki sem
emlékszik már rá... senki sem
tudja, miféle ember volt... Itt
élt, aztán meghalt...

És az alacsony, fekete baju-
szu Voinea körülhordozta te-
kintetét tanyáján, aztán úgy
maradt, az erdő sötétjén pi-
hentve szemét, mintha arra a
másikra gondolt volna, aki va-
lamikor ott élt, mintha arra a
Ionra emlékezett volna, aki ki
tudja, milyen elgyötört lélek
lehetett. Aztán egyszerre vi-
szafordult és feleségére, Ma-
riucára nézett. Mariuca magas
asszony volt, vékonyka gyapjú-
kardincáját melle alatt keskeny
övvel kötötte át, inge pátolyat-
fehér. Zajtalanul osont ki az
ajtón, és a fűvén a kut felé
haladt. Haját szorosan koszo-
ruba fonta, arca fehér, mintha
beteg volna, szeme szomorú.

Egyszer megkérdeztem az er-
dészt:

— Mi baja az asszonynak,
Voinea?

— Mi volna? Nincs annak
semmi baja! Nem tudja, hogy
milyen a fehérnép? — s apró,
kétrányoscsipűs hasonlító sze-
mével követte az asszonyt. Az-
tán, hogy tekintetemet a fele-
ségről másfelé fordítsa, így
szólt:

— Látja ezeket a méhka-
sokat? ... A rovarok várának né-
vezhetné őket az ember... Ide,
az egyik fába fogtam be egy
rajt, s most nézze csak meg,
milyen méhészeti ez! Mit csü-
nájlik? Megédesíttem néha az
életet egy-egy csepp mézzel...
Elek, ahogy lehet...

Mariuca kártyával a ke-
zében a fűvén át a ház felé
tartott és belépett az ajtón, a
mely fekete foltként ékelenke-
dett a fényben. Csend honolt
az erdőszélén, könnyű csend, a-
melyet megremegetett a fény
ragyogása. Hallgatót a végté-

MIHAIL SADOVEANU

AZ ERDŐ

len lombzat. „Az ősrdő szíve
már nem vert, leköltöztek a sze-
leket... a patak folydogált,
szilánkká törve a fényt s köny-
nyedén locsolgatta a fűvet és
virágokat. Méhek szálltak a
napfényben, mint valami
aranyvillámok. És a világnak
ez a meghitt zugocskája béké-
vel töltötte el lelkemet.

Elég gyakran volt dolgom ár-
ra: egyszer fáért, máskor tu-
róért jártam Cislárlán, a solo-
monesti nagy legelőn. Néha ö-
lesre is elmentem az erdőse-
gekbe. Utajaim szinte mindig
arra vezettek, így sokszor tá-
lálkoztam Voineával, visszatér-
temkor megálltam egy keveset
a méhesben, hogy megpihenjek
a házaská pítvárában és fel-
idüljék ion kutjának tiszta
vizétől.

Különösen az ősrdő mélyét
szerettem és a belőle emléke-
ző szilánks magaslatoikat. Ott
távoli, az ősrdő lombok alatt
állandóan alkonyt árnyék söté-
teltet, csak elszórtan csillant
meg egy-egy elevenen ragyogó
fényvirág a lágy, halványár-

lásáról odahallatszott a Bojár
tehenének kolompja. Észleltem
szókat, különböző hangokon.
Egyik mélyebben, másik maga-
sabbon, s a meleg hangok ská-
lájá gyöngéden szűrődött fe-
lénk, mint zengő, légies ha-
rangszó, halkan csendülve meg
a légben, mint valami köny-
nyedén elsóhajtott dallam.

Az erdőse merengő szömmel
járt mellettem, arcát nehéz
gond szántotta fel. Valami ba-
ja lehetett akkoriban, nem
mondta nekem, de én észrevet-
tem. Néha otthagytott a Cislá-
rlán vagy az erdő közepén és
visszafordult:

— Hát én egy kicsit haza-
megyek... Elfelejtettem vala-
mit megmondani az asszony-
nak... ha arra jár a Bojár,
nem tudja, mit mondjon neki.
Elment. Tekintetemmel kísér-
tem, amint egyre gyorsuló lép-
téssel haladt a fák közt fel-
csillanó gyöngy világosság felé.
Jó későre visszajött, engem le-
sen talált, előkészített puská-
val. Elhelyezkedett mellettem
s. Lihegett egy ideig a fáról-

Ránéztem szemem szögleté-
ből. Testét könnyedén jobbra-
balra himbálva, nyugodtan lé-
pegetett, mint rendszeren: nap-
égette arca, szénfekete bajso-
sája éppen olyan szelíd és
szomorúan nyugodt volt, mint
mindig. Nem lehetett itt sem-
mi. Mi is lett volna? Az ember
nyugodt volt.

És így gyakran mentem a
Ion méhes kertjébe. Valami
titkos, mélyről jövő érzés há-
jtot Mariucához, fiatal voltam,
csábított értelmetlen szomorú-
sága, vonzott az öreg erdő.
Szinte betegesen szerelmes vol-
tam belé. A fekete sűrűség szö-
lén Mariuca magasabbnak tet-
szett, vékonyabbnak, fehérebb-
nek, és ahogyan ott állt néha
a növények alkonyat árnyában,
modorlatlanul elgondolkozva,
ugy tűnt, mintha nem is ebből
a világból való volna. Mintha a
magányosság titkaiból és az ős-
rdő ködeiből szőtték volna. A
lombok sutlogása is olyan volt,
mint a lélek reszketése: fárl
fára, ágról ágra fogyott, ellá-
volodott, valami érthetetlen
rebegett, valami nagyon félt,
valami nagyon szomorú. És a-
mikor hallgatót a végtelen böl-
tozat, mintha az én lelkem is
hallgatót volna és várt rezdülé-
s nélküli, olyankor nem volt
örömm, nem fájt semmi,
mintha beleolvadtam vol-
na a végtelenségbe, a
föld nagy bőségébe. De
amikor az ősrdő zugba és só-
hajta felriadt, amikor szárny-
ra keltek és egyre nőttek a
szél hullámait, akkor az én
feléladt lelkemben is felénk
dal ocsudt és hirdetett, köve-
telte az ifjúság szerelmét. Így
tört rám a vihar egyszer a
tisztáson levő kis házban — és
Voinea, az erdőse nem volt
otthon.

Mintha gyökereiket akarták
volna kiszágnatni, úgy győrtör-
tek a tisztás szélén a szürke
nyárfák, az öreg bükkök pedig
haragosan remegtek, hosszú
nyuivá lehajoltak és újra fel-
egyesedtek, s közöttük az
ösvényeken, mint az ősrdő szál-
vének megfogott erein, a ha-
ragos vihar örvénylött és szór-
ta a leveleket, tordelte a galya-
lyakat. Nehéz dübörgés kelt a
fekete felhők között és egyre
erősödött a tisztás győrtörő ré-
mületében, mint elnyújtott kőr-
tőles, mely rémeket idéz a sü-
tét, kavargó porfelhőbe ful-
ladt láthatárról. Így tört, dör-
gött az erdő riadója, az eső sü-
rű cseppekben csapkodta, pas-
kolta a kis ablakokat, aztán
eltávolodott — és hirtelen,
mint előáradt dükkörös, meg-
könnyebbült sóhajokkal csilla-
podtak le az örvények, a nap
felragyogott, és vaklőn vilá-
gította meg az egész tisztást.

Kimentem a pítvára az er-
dőse feleségével. A modorlatlan
vidék kacagott a fényben. Egy
méheske cikázott a levegőben,
mint az aranyzál, császarmá-
dár repült át, és kék tollal
csillogtak, egy rigó énekének
törékei visszahangzóttak, az-
tán egyszerre elhallgattak, és
a csend szétterült, mint a tisz-
ta viziükör.

Az asszony szomorú volt,
mint mindig, és én újra igazol-
ni akartam gyamam.
— Mariuca, mondd, mi bajod
van? ... Ugy nézel mindenki-
re, mintha valami nyomná a lel-
kedet...
— Nincs semmi bajom, mi
lehetne? Hát nem látja, hogy
nincs semmi bajom? Ilyen va-
gyok én, ilyennek születtem
anyám, örömetlenek...

Halkan beszélt, szelintelen
hangja elárulta, hogy éppen
csak azért mondta ezt, hogy
válasszon valamit.

Ujra megkérdeztem:
— Talán rosszul bántok veled
Voinea?
— Voinea? Hogy bánték ve-
lem? Mint férj a feleségével...
— elgondolkodott és hallgatót.

Hallgatótunk mind a ketten
egy ideig. Aztán az asszony
rám tekintett szép, nagy szem-
mével és sóhajtva klegyenesi-
tette melle alatt keskeny öv-
vel átkötött derekát:

— Hej, mit tud maga? Még
nem ismeri az életet! Maga
olyan, mint az a rigó, amelyik
itt énekel az elebb és most el-
hallgatót...

Gyors mosoly villant át az
arcán és tekintetén. Válasza
lelkembe villámolt.

— Maga nem hallotta —
mondta aztán halkan —, hogy
járt a Ion Macovel Ileanája...
Hallgassa meg, hogy járt az a
szegény asszony... s aztán
gondoljon arra, hogy az olyan
leányt, akinek nincs szerencsé-
je a világban, jobb lenne, ha
az anyja hagyta a bölcsőben
meghalni... Ileana férjhez
ment ahhoz, akit nem szeret-
ett. Fiatalon ment férjhez...
és ő szerette az életet... hi-
szén fiatal volt és szíve volt...
De látja, az ura, mintha ellen-
sége lett volna... Volt ott só-
lomonesti-ben egy vénasszony

— Hm! Ki tudja, mit akart
nekem mondani...

(Folytatás a 4-ik oldalon)

Könyvdt Sándor

Jön egy tulaj a Besztercén

Ereszkednek a csobánok,
Jön a hegyről le a túrma.
Csendben jönnek, csak kolomp-
juk
hallzik át a folyón túlr.

De a folyó szélesedik,
s mintha visszafelé folytat,
Ez a régi ösvényeket
laasan maga alá mossa.

Hol az a part, hol májusban
egy szép lány meg vásznat mo-
solt?...
Falvak fölött motorossal
járnak a volt tulajdosok.

Fogta ki ki a batyuját,
s kiköltözött egy új házba...
Szakad itt a történelem
aszéltre s utánra.

Ereszkednek a csobánok,
— ki tudja már, hányszor-
ra? —
de a kolompjuk most mintha
a Beszterce alól szólna.

Hát a lélek nagy batyuját,
melyet századok kötöttek,
ki hozza föl az új partra,
a balladás aszélét?

Jön egy tulaj a Besztercén,
kormányosa, mint a Csahó;
Jön a lélek batyujával,
Jön az örök Ember-Csahó.

Jön a tulaj... S majd a késő
unokák is nyújak jámbor
kolompjuktól hallják ki az
Csahók morajából.

gás szőnyegen. Madarak nem
repdestek, nem is jutottak el
odáig: elijesztette őket a vé-
gtelen magány. A Szarvaspatak
szürke sziklafeleket szökkel
lefelé és gyémántcseppek szőrt
a part vastag, sötétlőd mohá-
jára. Halkan csobogott, s szün-
telenül morajló hullámok
eleven tükrén olykor megjelent
egy-egy hamuszürke óz képe,
mely valamerről a bozót sötét
rejtékeiből szökött elő, meg-
torpant s megremevedett,
mintha csak köből faragták
volna ki. Egyébként végtelen
volt a csend: ha megálltam,
hallottam a szívem verését.
Nagy ritkán havasi kúrt hang-
ja reszketett a távolban. Fol-
tottán, szomorúan érkezett hoz-
zám, mintha a föld mélyéből
jönné.

Makkal terhes órlási bükkök
között haladtam. Elkísért néha
Voinea is. Hallgattam én is,
hallgatót ő is, így történtünk
át a bozótokon és nedves ösvé-
nyeken, melyeket már-már be-
nőtt az erdő. Amikor a sűrűség
szélesezt értünk, megnőtt a vi-
lágosság, és az állatok téli szá-
la.

Valamennyi községi és falusi
könyvtár munkaközössége szor-
os kapcsolatban a mezőgazda-
sági szakemberekkel kiállítás
szervez. „A könyv és a természet”
címmel, ahol a szakkönyveken
kívül mezőgazdasági termények
elállításokon grafikonokat fűg-
gesztettek ki, melyeken feltűn-
tetik mind a feladatokat, mind
pedig az illető gazdaságban el-
ért eredményeket.

A megjelölt feladatok teljesí-
tése, a tömegszervezésnek érde-
kes megismerése érdekében
igen hasznos a szemléletes agi-
táció felhasználása is. Ugyan-
csak helyesnek bizonyult, ha a
Könyvtár keretén belül munka-
közösséget létesítünk, mely se-
gítségnyújt a könyvtárosok
sokoldalú tevékenységére kifejté-
sében. Helyes, ha a könyvtáros
munkaközösséget olyan olvasók
közül toborozza, akik szívesen
vesznek részt a könyvtérjesztés-
ben és maguk is alkalmazzák
mindennapi munkájukban a
szerzett ismereteket. Szükséges,
hogy rajonunk valamennyi
könyvtárosa alaposan ismerje a
helyi gazdaságok sajátosságait,
szoros kapcsolatot teremtsen a
mezőgazdasági dolgozókkal an-
nak érdekében, hogy a könyv-
tár a község, vagy falu életé-
ben nélkülözhetetlen intézmény-
nyé váljék.

Böjte Romulus,
bibliográfus

N.Sz. Hruscsov kongresszusi jelentése az SzKP programtervezetéről óriási hatást váltott ki Angliában

LONDON. (Agerpres). — TASZSZ: N. Sz. Hruscsov kongresszusi jelentése a SzKP programtervezetéről minden angol lapnak, valamint a rádió- és televízió-állomások műsorának központi témája. Jóllehet a hívtasos szovjetellenes kommentárok minden eszközzel megkísérik csökkenteni a Szovjetunió megvalósításának jelentőségét, a jelentés realista jellege óriási hatást keltett Angliában.

Dr. Hewlett Johnson Canterbury-i érsek, az ismert angol közéleti személyiség üdvözlötte N. Sz. Hruscsov felhívását, amelyet a kapitalista államokhoz intézett és amelyben felszólította őket, hogy ne a fegyverkezés terén, hanem a népek jólétének növelésében ver-

senyezzenek a Szovjetunióval. Johnson kijelentette: „Szeretném, ha ez a felhívás meghallgatásra találna. Ez megfelelne valamennyi nép leghőbb törekvéseinek.

„Ez a program — mondotta Johnson — nagy meglepéssel tölti el és gratulálni akarok hozzá a szovjet népeknek. Még emlékeztetnem élnék azok az áldozatok, amelyeket a szovjet nép a múltban hozott és örömmel tölt el, ha arról értesülök, hogy napról-napra növekszik jóléte.”

David Lambert, az öntömunkások egysége szakszervezetének főtitkára kijelentette: „Világos, hogy a Szovjetunióban határtalan optimizmus uralkodik és az teljes mértékben jogosult.”

Ziliacus laburista képviselő kijelentette, hogy az új program még jobban kidomborítja az ellentétet a szocializmus és a kommunizmusba való átmenet magasztos célja és a szocialista internacionalé negatív programja között, amely a NATO-szövetségre és a monopolkapitalizmusra alapozza reményességét.

Collin Williams, az Angol-Szovjet Baráti Egyesület főtitkára emlékeztetett arra, hogy a Szovjetunió már valóra váltotta a kommunista párt két előző programját és azt a meggyőződését fejezte ki, hogy az új programot „ugyanancsak sikerrel fogja teljesíteni”. Williams kijelentette, hogy az új program óriási benyomást gyakorol az angol népre.

A SZOVJET IFJUSÁG LEIKESÉN VALASZOL AZ SZKP FELHÍVÁSÁRA

MOSZKVA. (Agerpres). — A szovjet ifjúság lelkesen válaszol az SzKP felhívására és tömegesen indul az északi és szibériai vidékek építőteleire, hogy új üzemeket és bányákat építsen.

Ifjak és lányok tízezerrel kétszáz állnak minden erejükkel a feladatnak, hogy teljesítsék az általuk kincsek értékesítésének, a gyárak, a szovhozok, a üzemek és a városok építési feladatait, amelyeket a párt jelölt ki számukra — írja a „Komszomolszkaja Pravda”.

A Komszomol Moszkva városi bizottsága sok levelet kap. Ezekben az ifjak kifejezik önjukát, hogy részt vehessenek a kommunizmus nagy építkezésében, bárhol, ahol szükség van munkájukra.

KORMANYELLENES LAZA-DAST VERTEK LE BOLIVIA-BAN

LA PAZ. (Agerpres). — Az amerikai hírlígyvénkösegek szerint kormányellenes lázadást vertek le Bolíviában. Az összeesküvés vezetője — Nunez Rosales — letartóztatása után öngyilkos lett. Mintegy 30 személyt tartóztattak le, köztük a keresztény szocialista párt és a szocialista Falanga elnevezésű fasiszta jellegű csoportosulás tagjait, továbbá három nyugalmazott katonatisztet. Paz Ostensore, Bolívia elnöke személyesen irányította a lázadás leverésére indított hadműveleteket. Az ország egész területén kihirdették az ostromállapotot.

AZ ALGERIAI KÖZTARSASAG IDEIGLENES KORMANYANAK KÖZLEMÉNYE

TUNISZ. (Agerpres). — A France Presse szerint az algériai ideiglenes kormány tájékoztatói miniszterének közleménye felhívja a nemzetközli közvélemény figyelmét „A Franciaországban letelepedett algériaiak, tunézialak és marokkóiak elleni blndös megtorló akciók súlyosságára”.

A közlemény a továbbiakban így hangzik: Felhívjuk az összes francia demokratákat, hogy fokozzák akcióikat a kolonialista megtorlások ellen, és követeljenek azonnali tárgyalásokat az algériai béke megkötésére.

A militarizált Németországgal való együttműködés keserű tapasztalatai

DAN LAP AZ EGYESÍTÉSRE VÁRO FŐPARANCSONKSÁGROL

KOPENHÁGA. (Agerpres). — „A militarizált Németországgal való együttműködés keserű tapasztalatai” címmel a Lang og Folk című lap Esbjerg kikötőváros társadalmi szervezeteinek nevében a kulturális élet 26 ismert személyiségének a nyilatkozatát közli.

A dán-nyugatnémet egyesített főparancsnokság létrehozására vonatkozó tárgyalásokról szólva, a nyilatkozat hangsúlyozza: „Igen veszélyes ez az akció, mert a nyugat-német külpolitika irányvonalának rendelkezési alá Dániát. E politika célja pedig a potsdami egyezményben megállapított országhatárokat megváltoztatása. Ezáltal Dánia óriási kockázatot vállal magára”.

Van tárgyalási alap Berlin és Németország kérdésében

NEW YORK. (Agerpres). — A New York Times október 20-i számában vezérlelket közölt, amelyben állást foglalt arról, hogy az Egyesült Államok és a Szovjetunió folytatásának tárgyalásokat a nyugat-berlini kérdésben.

„Van tárgyalási alap Berlin és Németország kérdésében s azt ki kell használni. A másik

változat a veszélyes ut folytatása, amely az oroszokkal való összecsapáshoz és háborúhoz vezet” — írja a lap.

A vezércikk javasolja a szovjet és a nyugati csapatok részleges kivonását Németország területéről, valamint az Odera-Neisse vonal végleges lengyel-német határként történő elismerését.

„Eszerrőlten az Egyesült Államokban megmutatkozó félelem a tárgyalásoktól, akárcsak Nyugat-Németország és Franciaország szembeszegülése a tárgyalásokkal... Nyugat-Berlin és Nyugat-Németország kérdésében csak a tárgyalások útján lehet kielégítő megoldást találni” — hangsúlyozza a vezércikk.

A hazafias csapatok átcsoportosítják erőiket Dél-Vietnámban

SAIGON. (Agerpres). — A dél-vietnami helyzet egyre válságosabbra fordul a földművelő-klika számára. Amint a Ngo Dinh Diem báb-kormány tájékoztatói állampártkára is belsmeri, a mintegy 20.000 főből álló hazafias csapatok „Jelenleg átcsoportosítják erőiket, hogy a fennsík központi és nyugati részén hatalmas erődöt építsenek ki. Mindez reális veszélyt jelent...”

Maxwell Taylor amerikai tábornok, Kennedy elnök személyes megbízottja jelenleg annak lehetőségét tanulmányozza, hogy amerikai csapatokat küldjenek Dél-Vietnámba és, körülbelül 500.000 főre emeljék a dél-vietnami katonai erők létszámát, hogy ezek „helytálljanak az adott körülmények között”.

A France Presse jelentése szerint Taylor tábornok a hadszen-

tér megtekintése után érintkezésbe lép a thaiföldi kormányval és a SEATO több más tagjaival. Amint a Reuter közli, Thanom Kittikachorn thaiföldi miniszterelnök kijelentette: „Thaiföld készen áll arra, hogy részt vegyen egy dél-vietnami katonai intervencióban, ha a dél-vietnami kormány erre felkéri”.

A Vietnami DK-nak a gentli Laosz érkeztelen részvétel kioldottsága közleményt adott ki, amely leleplezi a délkelet-ázsiai intervencióra vonatkozó amerikai katonai terveket. A közlemény felszólítja az értekezlet társelnökeit, tegyenek intézkedéseket a dél-vietnami helyzet veszélyes alakulásának megakadályozására, és járjanak közben az amerikai kormányral, hogy vonja vissza katonai személyzetét.

A francia hatóságok újabb önkényes intézkedései

PARISZ. (Agerpres). — Amint a France Presse hírlígyvénkösege jelenti, a francia hatóságok október 20-án elhatározták, hogy felülvizsgálják és megszigorítják a Franciaországba Internát 8t algériai miniszter fogvatartási rendszert.

A francia hatóságoknak ezzel az újabb önkényes intézkedésével kapcsolatban az Algériai Köztársaság ideiglenes kormányának tájékoztatói minisztere október 20-án este közleményt adott ki Tuniszban.

Chombe fenyegetőzik és csapatait támadásba küldi

ELISABETHVILLE. (Agerpres) — A katangai szakadárak egyre arctalanabbakká válnak. A nyugati sajtóügynökségek jelentése szerint a báb Chombe csapatai október 19-én támadást intéztek a kongói központi kormány haderő ellen.

Kongói csapatok keményen visszavágtak, mintegy 50 kilométerre visszavetették a támadókat, súlyos veszteségeket okozva.

Edjék be Elisabethville városába. Ugyanakkor megtöltötték, hogy a kereskedők továbbra is árucikkeket és élelmiszereket adjanak el a Baluba-törzs tagjainak, akiket ily módon valóssággal éhhalálra ítélték.

A France Presse rámutat, hogy az Elisabethville melletti táborban a Baluba-törzs mintegy 30.000 menekültje él az ENSZ védnöksége alatt, szörnyű körülmények között, amelyek járványveszéllyel fenyegetnek. Ezt betetőzi a katangai csendőrség kegyetlensége, akik állandóan bántalmazzák a tábor lakóit, mégpedig az ENSZ „védnöki” csapatainak szemelátára.

DOZSA GYÖRGY filmszínház: Kereszténylovagok. NICO-LAE BALCFSCU filmszínház: Az ut végén. HERBAK JANOS: filmszínház: Katya-Katya. I. L. CARAGIALE filmszínház: Garibaldi. IFJUSAGI filmszínház: A fénykép titka. PROGRESUL filmszínház (Ujrad): Viharban születtek. SOLIDARITATEA filmszínház (Gáj): A repülőgép klenckor indul. MAKSYM GORKIJ filmszínház: A fekete század. ILIE PIN-TILE filmszínház (Mosóczi-telep): Lángoló évek.

HÉTFOÉL VETITIK

DOZSA GYÖRGY filmszínház: A század kezdetén. NICO-LAE BALCFSCU filmszínház: Bálti égbolt. II. rész. HERBAK JANOS filmszínház: Égi madár. IFJUSAGI filmszínház: Szegények utcája. I. L. CARAGIALE filmszínház: Volga-Volga. PROGRESUL filmszínház (Ujrad): Házasságok a fiam. SOLIDARITATEA filmszínház (Gáj): Víz nélkül kikötő. MAKSYM GOR-KIJ filmszínház (Mikela): Égre nyíló ablak. ILIE PINTI-LIE filmszínház (Mosóczi-telep): Neva-parti melódiák.

A temesvári Állami Magyar Színház vendégjátéka

A közel napokban a temesvári Állami Magyar Színház művészei egy új, remek Aradon vendégszerepel. A jóképességű együttes ezúttal egy szovjet és egy hazai darabot mutat be.

Az előadásokat pénteken, október 27-én tartják az aradi Állami Színházban. Délután fél 6 órakor Károly Sándor EGBOL POTTANTY VÉNDÉG című három felvonásos vígjátékát adják elő, este fél 9 órai kezdettel pedig Viktor Rozov: BOLDOGSÁG, MERRE VAGY? című színművet.

A Szovjet dolgozók újabb munkavállalásokat tesznek az SzKP XXII. Kongresszusa tiszteletére

MOSZKVA. (Agerpres). — TASZSZ: A szovjet dolgozók rendkívüli érdeklődéssel követik az SzKP XXII. kongresszusának munkálatait.

A moszkvai Dinamo üzemek 800 fiatal munkása vállalta, hogy a kongresszus ideje alatt minden nap újabb munkasikeret ér el a kongresszus tiszteletére. Ezt a kezdeményezést az üzem 2.500 munkása azzal támogatja, hogy naponta 130-150 százalékra teljesíti tervfeladatát.

Az iparvállalatokban megtartott nagygyűléseken a dolgozók

biztosítják a kongresszust arról, hogy minden erejükkel valóra váltják a párt által kitűzött nagyszerű célokat.

A kongresszusi kiüldöttek ezekben a napokban — Moszkva lakosával találkoznak. A moszkvai írók meghívták Leningrád és a feltört földek pártszervezeteinek képviselőit, valamint Rjazan, Voronyezs és más területek kiüldötteit. A kiüldötteknek Alekszej Szurkov, Jellzar Malcev, Alekszandr Tvardovszkij, Sztjepan Scsipačov s több más író és költő olvasott fel műveiből.

A Szovjet Hadsereg Központi Színházában a szovjet hadsereg és a hadiflotta képviselőivel találkoztak a kiüldöttek. A találkozó a kamaszokkal, doneycedencei, orenburgi és több más tartományból jött kiüldöttek mondtak beszédet.

A Központi Dokumentumfilm Studio több rövid filmet forgat a kongresszus munkálatairól. A moszkvai mozik október 20-án már be is mutatták a sorozat első filmjét. Címe: „A történelmi jelentőségű kongresszus megkezdte munkálatait”.

Az afrikai gyarmati népek szabadságharca történelmi mozgalom

DELHI. (Agerpres). — Delhiben, a Tudomány Palotájában október 20-án megkezdte munkáját „A portugál gyarmatok problémái” tárgykörű nemzetközli szeminárium, amelyet az afrikai kérdésekkel foglalkozó indiai tanács szervezett. A szemináriumon részt vesz a portugál gyarmatok közéletének számos képviselője.

Nehru indiai miniszterelnök megnyitotta beszédében hangsúlyozta, hogy az afrikai gyarmati népek szabadságharca történelmi mozgalom és egyike azadunk legjelentősebb eseményeinek. Noha a gyarmati rendszer ideje letűnt, a kolonializmus még fennáll. A kolonializmust végérvényesen fel kell számolni — hangsúlyozta Nehru —, mivel léte feszültséget idéz elő és háború okozója.

Goa állam felszabadításának kapcsolatban Nehru kijelentette, hogy nincs kizárva valamely katonai akció. Semmi esetre sem vagyunk kötelesek az eddigi folytatott politikát követni. Ha a békének és a kolonializmus felszámolásának ér-

dekében kénytelenek leszünk más intézkedéseket tenni, mi megteszük azokat. Már India biztonságának szempontjából sem engedhetjük meg idegen támaszpontok létezését India partvidékén. Ezek veszélyesek reánk nézve. Ez a veszély annál is inkább nagy, mivel Portugáliát katonai szövetségek fűzik más hatalmakhoz.

A kongói eseményekről szólva Nehru utoljára hangsúlyozta, hogy a kongói helyzet mindaddig nem rendezhető, Kongó törvényes kormánya mindaddig nem foly-

tathatja normális működését, amíg ebből az országból ki nem űzik az idegen zsoldosokat.

A Dél-Afrikai Unióban fennálló helyzetre utalva Nehru elítélte a Dél-Afrikai Köztársaság kormányának apartheid-politikáját.

Befejezésül Nehru ezeket mondta: Az egész világnak segítenie kell az afrikai népeket, hogy megszabaduljanak a kolonializmus csapásaitól és kivívják szabadságukat. Bármilyen nehéz lenne is ez a feladat, teljesülnie fog.

A ghanai szakszervezetek nyilatkozata

A ghanai szakszervezetek kongresszusának végrehajtó biztára a Ghana Times c. lapban mélyeségg aggodalmát fejezi ki egy új világháború kitörésének veszélye miatt.

A végrehajtó bíró nyilatkozatában hangsúlyozza, hogy mindenben támogatja a Nkrumah-kormány álláspontját, és állást foglal a két Németországgal való békeszerződés

megkötése mellett. A nyilatkozat elítéli a NATO-országok militarista akcióit.

„Szilárd meggyőződésünk — hangzik a nyilatkozat, hogy Nyugat-Berlin demilitarizálása, a nyugati militaristák ellenőrzésétől való mentesítése és szabad városi státusának megadására jelentős hozzájárulást tesz a világéke biztosításához”.

(Folytatás a második oldalról)

Gahija, ott lakott Ileanák mellett, csak a kerítés választotta el tőle. Ez a vén banya, amikor Ileana néha ellátogatott egy-egy menyecskehez, vagy elstát a kocsmába, este már hírlú adta az urának... Így volt... És az történt, hogy az asszony megszeretett valakit... egy legényt... de nem mondta senkinek... és a legény sem tudta... Nem vétkezett, csak úgy szerette, hogy legyen legalább miért kijárni a világra, hogy érezze a világosságot, hiszen a házban a gyűlölet fojtogatta... És szegényt verni kezdte az ura... Megverte ma, megverte másnap, senki sem tudta... Egy-szer bedobta a verembe és úgy verte meg... Ileana elfutott a szüleihez, de az öregek nem akarták befogadni... — Házad van és urad... menj az uradhoz, a házadba és a gyermekeidhez... — Az asszony hazament és beteges feküdt... Miután felkelt, az ura újra rájta, kaptá, hogy a faluba járják, megint belökte a házba, rázarta az ajtót és újra megverte... Azt mondják, úgy ordított szegény, mintha ölték volna... Odafutottak az emberek, titítotték az ajtót és kibájták... Látja, így élt az urával... Egy nap aztán agynak esett, és jajl jajl rosszul van ma, rosszul másnap, míg egy reggel azt mondja: — Hát jöjjön ide apám s jöjjön ide anyám, aki szült, mert én most meghalok... Az öregek eljöttek... amíg az ura bent volt a házban, nem szólt egy szót sem, úgy feküdt a falnak fordulva, amikor az kiment, megfordult és így szólt az öregekhez: — Édesanyám, édesapám, ez az ember megrövidítette a napja-

mat, pedig hogy szerettem az életet... Eljötték a szomszédok is a vén banyával, Gahijával, hogy a vénasszony inni adjon Ileanának a markából, mert ha nem, úgy megy a másvilágra, anélkül, hogy megbocsátana... Közeledett is a vénasszony, biztatták Ileanát a szomszédok, kérlelte az ura is. De Ileana csak a kezével mutatott az ajtó felé: Nem! — És így suttogta: — Hagyjának, hagyjanak, hogy békében halhassak meg... — És nem akart vizet inni a Gahija markából, nem bocsátott meg sem neki, sem az urának. Meghalt. És amikor megmosták, tudja, milyen sovánny volt? Csak a csont s a bőr. A teste fekete a sok ütéstől... fekete a sok rettenetes veréstől... Mariuca elhallgatott. Mozdulatlanul nézett maga elé s a Ion méhes kertjének mélye felé... — Látja, így van... Honnan is tudhatná maga, mit szenved egy asszony ebben az életben... Csodálkozva kérdeztem: — Téged ver Voinea? Nem hiszem, hogy rossz ember volna... — Nem, miért verne engem? En másokról beszélnek, nem magamról... — Akkor mi bajod van? Szomorú vagy és sovány... — Az asszony habozott, mintha valamit felelni akart volna. Földre segezte tekintetét. Aztán egyszerre összerázkódott: — Nál — És felállt, magasan, karcsún és bement a házba... — Messziről, talán a szállás felől, a Voinea kúrtje hallat szott. Nyugodtan szott, majd röviden, szaggatottan és ismét szeliden bugott, végül elhallgatott. A csendben távol hang hívása szált. Alig érthetően úgy közeledett, mint a sírú őserdő sohaja: Hó, Orofel, hó!

MIHAIL SADOVEANU

AZ ERDŐ

Elhallgatott a hang is. Sokkal később fejse csatogott valahol a mélyben, az eső után erősen visszhangzó lombsátor alatt.

Az erdész felesége kijött a kátyával, és a kut felé indult. A kutagás leereszkedett, majd csikorgova emelkedett a magasba. Mariuca kissé baloldallra hajolva, jobb kezében a kátyával a ház felé sietett, s lopva szomorú tekintet vetett felém. Felálltam, vettem a puskám, és elindultam a patak partján a méhkasok mellett, a cserjés szélén a szállások felé.

Sajnáltam Voinea feleségét és arra gondoltam: biztosan szenved, csodálkozom szaggatott elbeszélésén, a Ion Macovei feleségének történetén. Zavaros érzések kapcsolódtak régi gyanumhoz, és nyugtalansággal töltötték el lelkemet.

Voinea jött az ösvényen. Komoran lépkedett. Akkor pillantottam meg éppen, amikor a bojár teheneinek kolompja megszólalt a tisztáson. Mögöttem az uton megjelent gyors lován Enecache bojár is, nagy vörös kutyájával, amely ideoda ugrált és minden bozótot keresztüll-kasul szimatolt.

Megállt a bojár, megállt az erdész is.

— Mi újság a szálláson, Voinea?

— Rendben, Enecache urfi... A gazda mosolygott s aztán felém fordult és hangosan mondta: — Jó napot!

Előrevágtatott és leszállt a lóról. A kutya behuzott farkkal megállt. Egy kis bokorospot felé szimatolt és hirtelen

kővé merevedett. Visszaforodtam Voineával. Egy facsopott mögüll hallottam az ismert hangot: — Ide! Hektori! — Később néhány lövés riasztotta fel a magányt, aztán csend lett mindenütt, a fejszecsapások is megszűntek.

— Ugy látszik, otthon is kerestek... — mondta egyszerre Voinea mellett.

— Ki? A bojár?

— Az. Most megtalált és nem mondott semmit.

Hallgattam. Gondolkodtam Voinea is, gondolkodtam én is. Így mentünk csendben. Megérkeztünk a méhkasok mellett a tisztásra és átugrottunk a patakra. Mariuca egyenesen állt a kliszobon, és minket nézett. Arca sápadtan tünt az ajtó feléke árnyékában. Az erdész juhász-kutyája játékosan eléng ugrott.

— Látja — mondta Voinea —, ha valaki megült ezt a kutyát, ez visszafordul és harap: ennek több joga van mint magának vagy nekem... Az ember tilr és hallgat... Jó példa! — tette hozzá kacagva és egyenesen a feleségére nézett.

Nem az erdésznek és feleségének történetét akarom elmesélni, és nem akarok beszélni a szívemben csirázó szerelemről sem. Az Antilescuék erdejéről beszélek, amit úgy szerettem fiatalkoromban. Minden elmúlt: az erdő sem olyan már, és a fiatallág is elhagyott!

Az erdő lázító illatában meg-nőt bennem az életerő, a szél szeliden suhogott a lombok között és arcomat simogatta. Mi-

lyen különösen, milyen élon ragyogott minden, és milyen kábltó illata volt a virágoknak az erdőszéli tisztásokon! Két hónapi távollét után, mint a szerelem felé, úgy indultam vágyál telve az Antilescuék erdeje felé. A tél beállta előtt, késő ősszel még egyszer látni akartam a sötét levidélszétől megfosztott sírlírséget. Talán hívtak más vágyak is Ion méhes kertje felé. Talán... de azóta sok tél múlt el, és a fiatallág tavaszai eltűntek, azzal a nappal együtt, amelyik akkor világított.

Maurica ott dolgozott a homályos házikóban és hallgatott, mint rendesen. Az árnyékban nem vehettem ki tisztán az arcát: csak a szeme ragyogott, amikor az ablak felé fordult. Voinea csendben hallgatta meg kívánságomat, egy sötét sarokból előszedte a puskáját és elindultunk.

Az utolsó levelek csendben szállongtak az óriási búkkák-ról, mint a lepkek, és mi sárga halmokon lépkedtünk; a halmok zörögtek és lépéseink ösvényeket vágtak bennük. Mintha mély sóhajtás suhant volna a mezeten és pusztá-ágak közt, elhagyottan, szomorúan nyílt meg a mélység, és annál elhagyottabb lett, mennél inkább előhatoltunk. Mintha kód ereszkedett volna a lel-kemre.

Nagy későre megálltam és megkérdeztem: — Voinea, mit csinál Enacache bojár?

Voinea szembenézett csodálkozva: — Hogy? Hát nem tudja? Enacache bojár meghalt! A Cislária-emberek találták meg a fudenli szakadékban... Ki tudja, hogyan került arra, s éppen amikor átment, beom-

lott a part... Ott találták s mellette a kutyáját... tudja, azt a nagy vöröset... — Hogy? Hát meghalt a bojár? En semmit sem hallottam. — Igen. Meghalt. — A felet nyugodt volt és határozott, de úgy tűnt, hogy az erdész macakul farkasszemet néz velem. Nem tudom miért, de mint tüzes villám nyíllott át rajtam a borzongás. Abban a pillanatban gyanu fogamozott meg bennem, az jutott eszembe, hogy Voinea, az erdész megölté gazdáját.

Szinte ösztönösen megkérdeztem: — És hogy? Nem fedezték fel, ki ölte meg? — Hogy derüljön ki — mondta Voinea. — Hiszen úgy halt meg, hirtelen halálál.

Hallgattam. Az erdő nagyon szomorú és elhagyatott volt őszl gyászában. Talán ezért éreztem én is nagy terhet a lelkemben, bizonytalan keserűséget, mint aki a halállal áll szemben. És amikor kiértünk a sírlírségből, egyszerre feltáruult a ködös távoltság. Hátunk mögött hagytuk az óriási erdőt mélységekkel és titkaival, fájdalmaival, indulataival, zokogásaival. Az ősz úgy lebegett körül, mint a halál árnya. Egy pillanatra felémlett előttem a ködből Marluccának, az erdész asszonyának képe, aztán szét-foszott, s a forró borzongás után jéges szoritásként vágott belém a bojár pusztulásának gondolata...

— Látod, bogárkám, nagyon szerettem én az erdőt fiatal koromban! —

Igy mesélte ezt nekem nagyapám a nagy, vén kályha mellett. Mesélt és aztán elhallgatott. Kint sóhajtott és panaszkodott az ősz szél.

Fordította: Nagy Borbália